

Såsom vi veta blef vid 1887 års senare riksdag beslutadt, att båtsmanshållet skulle sättas på vakans. Vidare föreslås i Kongl. Maj:ts proposition till denna Riksdag om statsverkets tillstånd och behof, ombildning af det indelta kavalleriet och rusthållens sättande på vakans. Skulle nu detta förslag af Riksdagen bifallas, komme rothållarne att utgöra ett undantag och försättas i en jämförelsevis mycket sämre ställning, emedan deras kostnader kunna uppdrifvas huru högt som helst, då deremot förutnämnda kategorier få sina kostnader fixerade. Mig synes derföre rättvisa och billighet fordra, att äfven rothållet sättas på vakans, men som tiden derför ännu icke torde vara inne, så får jag inskränka mig till att vördsamt föreslå,

det Riksdagen måtte besluta, att, i händelse rusthållet nu i likhet med båtsmanshållet sättas på vakans, det indelta rothållet fixerades efter samma grunder, enligt lagen af den 5 juni 1885, och sålunda möjligen derutöver uppkommande kostnader för roteringen gäldas af statsmedel.

Stockholm den 21 januari 1889.

Folke Andersson.

N:o 12.

Af herr A. Wendt, om ändring af 117 § 2 mom. konkurslagen eller eventuellt 17 kap. 9 § 1:sta mom. handelsbalken.

117 § 2 mom. i konkurslagen den 18 september 1862 har följande lydelse:

»Utgår fordran med förmånsrätt; njutes derå full ränta till den dag, som för utdelning bestämmes, der borgenären ej dessförinnan fått uppbara

betalning; dock gälle ej i in-tecknad fastighet förmånsrätt till ränta, som upplupit före den dag, offentliga stämningen gafs, för längre tid än tre år. Är för fordran, hvarom nu sagdt är, ränta ej utfäst och viss betalningstid ej heller bestämd; varde ändå ränta till fem för hundra om året derå beräknad från den dag, då offentliga stämningen utfärdad blef.»

Häremot har 17 kap. 9 § 1 mom. handelsbalken genom kongl. förordningen den 16 juni 1875 erhållit följande lydelse: »Har någon in-teckning i gäldenärs fasta egendom; ege näst efter de fordringar, hvarom i 6 § för-mäles, förmånsrätt i samma egendom från den dag, in-teckningen vid Rätten söktes; dock gälle ej förmånsrätt till ränta, som före utmätning eller början af konkurs upplupen är, för längre tid än tre år. Är fast egendom in-tecknad för fleras fordringar, och räcker den ej till för alla; hafve den, som äldre in-teckning eger, företräde. Hafva flera in-teckning sökt å en dag; ege lika rätt.»

Derest offentliga stämningen i konkurs alltid utfärdades samma dag konkursen började, såsom förhållandet är då gäldenär sjelf söker att få sin egendom till konkurs afträda, vore stadgandena i ofvan citerade lagrum icke stridande mot hvarandra; men när borgenär söker, att gäldenärs egendom skall till konkurs afträdas, kan oftast den offentliga stämningen icke utfärdas samma dag, konkursen skall anses börjad. Det kan till och med hända, ty det har händt, att flera månader förflyta emellan konkursens början och den offentliga stämningens utfärdande. Häraf är uppenbart, att ofvannämnda lagrum innefatta olika stadganden rörande samma rättsförhållande. För undanrödjande häraf tillåter jag mig föreslå, att Riksdagen för sin del ville besluta, antingen att 117 § 2 mom. konkurslagen må erhålla följande ändrade lydelse:

Utgår fordran med förmånsrätt; njutes derå full ränta till den dag, som för utdelning bestämmes, der borgenären ej dessförinnan fått uppbära betalning; dock gälle ej i in-tecknad fastighet förmånsrätt till ränta, som före konkur-sens början upplupen är, för längre tid än tre år. Är för fordran, hvarom nu sagdt är, ränta ej utfäst och viss betalningstid ej heller bestämd; varde ändå ränta till fem för hundra om året derå beräknad från den dag, då offentliga stämningen utfärdad blef;

eller ock att 17 kap. 9 § 1 mom. handelsbalken må få följande ändrade lydelse:

Har någon in-teckning i gäldenärs fasta egendom; ege näst efter de fordringar, hvarom i 6 § för-mäles, förmåns-

rätt i samma egendom från den dag, inteckningen vid Rätten söktes; dock gälle ej förmånsrätt till ränta, som upplupit före utmätning eller den dag, offentlig stämning i konkurs gafs, för längre tid än tre år. Är fast egendom intecknad för fleras fordringar, och räcker den ej till för alla; hafve den, som äldre inteckning eger, företräde. Hafva flera inteckning sökt å en dag; ege lika rätt.»

Och anhåller jag, att lagutskottet behagade vidtaga den ändring i formuleringen, som kan finnas lämplig.

Stockholm den 22 januari 1889.

A. Wendt.

N:o 13.

Af herr N. Nilsson i Skärhus, om ändrad lydelse af § 39 i kongl. förordningen om kyrkostämma samt kyrkoråd och skolråd den 21 mars 1862.

Det är allmänt känt, att under senare åren ofta inträffat tilldragelser, som visa behöfligheten af att granskning af allmänna räkenskaper blir verkställd med tillbörlig noggrannhet. Af vikt är det därför, att vi rörande verkställandet af nämnda granskningar ega sådana lagbestämmelser, som äro icke blott tydliga utan äfven af sådant innehåll, att revisorernas granskningsarbete icke deraf må på något sätt försvåras utan i stället underlättas. Med afseende härpå har det visats vara nödigt att vidtaga ändring i nu gällande stadganden om granskning af de respektive församlingarnas kyrko- och skolräkenskaper.